

hamn, kan den norske genom en postanvisning öfversända sina besparingar till anhöriga eller andra i hemlandet, men den svenske saknar denna utväg, der ej en sådan genom begagnande af så kallade sjömansinvisning står honom öppen. Enligt hvad jag inhemtat lära underhandlingar för vinnande af en öfverenskommelse i berörda syftning med Storbritannien varit inledda; men då det icke synes sannolikt, att storbritanniska regeringen skulle vara obenägen att medgifva Sverige samma lättnad uti ifrågavarande hänseende, som den, hvaraf Norge, Danmark och andra Europas länder äro i åtnjutande och som lärer vara utsträckt äfven till Kina, Sydamerika, Australien och vestra kusten af Afrika, och då en af svenska Riksdagen i detta ämne uttalad önskan antagligen skulle vara ett stöd för eller befordra framgången af förnyade underhandlingar för ernående af nu angifna ändamål, tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville uti skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att åtgärd måtte vidtagas till beredande af aftal med Storbritannien om ömsesidig rättighet till utvexling af postanvisningar, i likhet med hvad eger rum emellan Sverige och åtskilliga andra länder.

Stockholm den 28 Januari 1881.

J. Sjöberg.

N:o 159.

Af Herr Pehr Pehrsson: Om åläggande för tjänsteman, som är till Riksdagsman vald, att under den tid, han utöfvar riksdagsmannakallet, själf aflöna sin vikarie.

Hittills har det varit en praxis, att regeringen aflönat vikarier åt riksdagsmän, som tillika äro embets- och tjänstemän, under den tid de varit vid riksdagen.

Då för utbetalande eller erhållande af sådan vikariatsersättning ingenting i lag lärer vara stadgadt, men väl i Riksdagsordningen tydligt och klart är sagdt, hvad riksdagsman tillkommer såsom arfvode för sin riksdagsmannabefattning, synes mig all annan ersättning af statens medel vara obehörig. Så till exempel stadgar Riksdagsordningens 23 §, att hvarje ledamot af Riksdagens Andra Kammare skall såsom riksdagsmannaarfvode af statsmedel erhålla för hel riksdag ett tusen tvåhundra riksdaler och i proportion derafter för kortare tid.

Någon annan ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande, än den nu nämnda jemte reseersättning, känner Riksdagsordningen ej till, och det var således ej lagstiftarens mening, att något annat arfvode skulle till riksdagsman i Andra Kammaren utgå.

Hvad åter angår Första Kammaren, så säger Riksdagsordningens 12 § att: »Riksdagsman i Första Kammaren eger ej att för denna befattning något arfvode uppbära. Vill han befattningen sig afsäga, eger han det göra vid valtillfället eller sedermera, mellan Riksdagar, hos Konungens Befallningshafvande».

Den i nu citerade paragraf sagda skyldighet, att vara riksdagsman i Första Kammaren utan arfvode, torde stå väl tillsammans med rättigheten att kunna befria sig från uppdraget när som helst.

Det synes således som att erhållande af ifrågavarande vikariatsersättning af statsmedel skulle stå i strid med här ofvan åberopade paragrafer i gällande Riksdagsordning.

På grund af hvad nu blifvit anfördt, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att embets- eller tjänsteman, som blifver till riksdagsman vald, skall vara skyldig att under den tid, han vid riksdagen sig uppehåller, sjelf bekosta sin vikaries aflönande samt att någon godtgörelse af statsmedel till följd deraf icke må för sådant ändamål användas.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1881.

P. Pehrsson,
från Blekinge.